

NO TOT SÓN ELS DINERS

Ahores d'ara ja és sabut que l'Ajuntament de Girona traurà la concessió de la zona blava a Mifas i la donarà a una empresa de Madrid. Remarco que és de Madrid perquè em sembla molt cínic que sempre es culpi Madrid de tot el que passa i després se li donin

David Céspedes
PERIODISTA ▶ dcespedes@epi.es

diners. Si fos una altra empresa seria igual, però encara és més greu que es jugui a aquest doble joc. Mifas ha prestat aquest servei durant molts anys i s'ha de tenir en compte el seu component social i què significa aquesta entitat a favor de la integració laboral de persones que pateixen alguna minusvalidesa física. Aquí no prevalen els diners. Aquí s'ha de valorar el que representa l'entitat gironina. Si es queden sense aquesta concessió pot ser la seva

sentència definitiva ja que, a més, l'administració sempre està pagant amb retard. L'Ajuntament diu que se li compensarà aquesta pèrdua. No em val. Mifas ha donat servei de forma correcta durant tots aquests anys. Ha mancat sensibilitat i això és el més greu i el que més dol. No sé si encara som a temps de rectificar. Canviar d'opinió, en un cas com aquest, seria el millor que es podria fer. Demostraria precisament això, sensibilitat.

Cartes

Les cartes que els lectors envien a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA opinio.diaridegirona@epi.es.

Rajoy, té idees...

LLUÍS JUNCÀ I TARRÉS. GIRONA.

■ Jubilats, gent aturada, un país en crisi i cap solució. Potser si es tinguéssim en compte l'edat de la jubilació en funció de la feina que es fa i la utilitat que pot tenir un col·lectiu, com ho és actualment el dels aturats, podríem trobar una solució.

Ara ens diuen que l'edat per jubilar-se és als 67 anys, però per segons quin tipus de funcionaris és als 55. Si mirem a què es dediquen els uns i els altres ens adonem que els que es jubilen als 67 són treballadors de sectors on les feines són dures i deteriorants, fent així que quan una d'aquestes persones es jubilen no puguin tenir la qualitat de vida que es mereixen després d'una vida d'esforç i sacrifici. I altres treballadors igual de dignes, però amb una càrrega física molt inferior que se'ls permet jubilar-se als 55 i gaudir d'una jubilació digna. Potser estaria bé que aquests darrers es jubilessin als 67, passant a fer feines més tranquil·les els darrers anys i deixant als joves les tasques més dures. I per altra banda els treballadors que tenen feines més dures i físiques puguin jubilar-se abans i gaudir una mica de la vida.

També podria ser una solució que tota la gent que està a l'atur pogués cobrir llocs de treball a empreses que per la crisi no es poden permetre pagar el personal, fent així que l'empresa pugui potser remuntar i en el futur incorporar aquesta plantilla a l'empresa directament. Fins i tot una empresa que està a punt de fallida podria

mantenir els treballadors en situació d'atur esperant la recuperació. Així potser es podrien salvar empreses i la gent aturada se sentiria útil i amb unes perspectives de futur que actualment només troben a l'estranger.

He estat votant tota la vida sense fallar. I en definitiva hauria d'haver estat votant a uns treballadors com jo mateix, per tant haurien de cobrar com treballadors que són. No com es diu, i ben literal que és: com a ministres. Tantes retallades amunt i avall, congelacions de sous, pujades d'impostos i de necessitats bàsiques, no ens porten enlloc. El que s'hauria de retallar per començar és el nombre de gent que s'apunta al carro de la política, bàsicament perquè són innecessaris, i una trapa per al país. I els que quedin, haurien de cobrar com a treballadors un sou estipulat i votat per la població que els paguem.

Avui en dia una persona sola amb el sou mínim establert ha de viure sota un pont si és que en troba cap de lliure, vivint així sense les necessitats bàsiques, perquè les retallades el que estan fent és acabar amb els drets i la dignitat de la gent més humil, mentre els politiquets de torn segueixen vivint com reis creant les seves xarxes de corrupció i abús de tots aquells que els hem estat votant, per tant ens estan estafant. I de la mateixa manera que quan un metge comet una negligència se'ls denuncia, i pot arribar a ser cessat de les seves funcions, els polítics, com a elegits per nosaltres mateixos, també han de poder ser denunciats, i acceptar les con-

seqüències de la seva mala gestió.

Com diuen, pensar és gratuït i no pensar resulta massa car.

Democràcia?

MONTSERRAT GUARDIOLA ROVIRA. GIRONA.

■ Tan sols una pregunta: Democràcia és sinònim de diàleg o d'enfrontament?

L'elecció de Joaquim Nadal com a president de la Comissió pel Dret a Decidir feta per un alcalde de partit contrari ens donà alegria. Els que no formem part de cap partit polític crec que donem el sentit correcte a la democràcia: respecte vers les diverses opcions. Però el rebuig que ha manifestat el Partit Socialista amb aquest nomenament ens ha creat desil·lusió. Enfrontament, enemistat, o voler bons resultats?

Que lluny estem encara del desig de la majoria de ciutadans d'escollir el millor per al poble votant persones i no partits. Serà realitat algun dia.

La llengua

CARME BLANCH ISERN. VILA-SACRA.

■ Mireu si és important la llengua que des del temps en què es va escriure la Bíblia, en el llibre dels Proverbis, hi diu: «Mort i vida en poder de la llengua, i el que sap respectar-la, en treu aliment».

No us sembla genial? A mi, sí. Endavant amb el català.

Matías Vallés

WIKIPEDIA I LA «GALÀXIA GUNETBERG»

Michel Houellebecq ja va ser enxampat copiant amb excessiva proximitat paràgrafs senyors de Wikipedia. **Bernard-Henri Lévy** va donar patent de curs legal a un autor fictici que havia rastrejat a la xarxa. Es va convertir en víctima d'un acudit que no va entendre. Són autors d'acusada

personalitat que van intercanviar un epistolari electrònic, fins al punt que ens creuríem capaços d'identificar les seves proeses nihilista i arengatòria, respectivament. Si poden extreure-la de la *Galàxia Gunetberg* -treu les teves mans de corrector de la meva troballa-, l'embruix desapareix.

Vaig jurar que les traïcions mínimes de Houellebecq i BHL no afectaven la meua devoció per dos pensadors, de ficció i d'assaig, als quals hauré adjuntat tots els sinònims d'«originals». Però va doldre. Les cites no pertanyen a qui les il·lumina, sinó a qui millor les aplica, però la promiscuïtat ha gelificat la relació. En canvi, em vaig recuperar sense seqüeles dels fragments que **Ian McEwan** va agafar prestats a *Expiació*. El plagi de tapa dura es digereix amb major facilitat per la seva adherència aristocràtica. Al cap i a la fi, **Cicero** va plagiar **Demòstenes** (dada extreta de Wikipedia). Dit d'una altra manera, la mateixa bossa amb les mateixes patates sap pitjor si l'obtenes d'una màquina expenedora.

No ens excedim en la lamentació. Els qui encara llegim assajos -aprofito per saludar al meu únic company en aquesta perversió-,

hem desenvolupat l'instint per detectar els discursos injectats de Wikipedia o de fonts encara menys fiables de Google. No es tracta de la frustració de la còpia, sinó del resultat burocràtic. La prevenció genera una desconfiança col·lectiva, la injustícia de la qual no li resta efectivitat.

Google i Wikipedia són els autors de moda. Els seus servidors humans no acudeixen a aquests socs per simular major intel·ligència, sinó major estupidesa, quin altre objectiu podria animar Houellebecq i BHL. Per sortejar aquesta plaga, ens cenyim a productes de laboriosa construcció dels quals els allibera de la vulgaritat. Verbigràcia, el *Victus* d'**Albert Sánchez-Piñol**, encara que hem de replantejar-nos la nostra passió perquè, qui voldria llegir un llibre que interessava a **Rajoy**?

La nova literatura d'evasió consisteix a fugar-se de l'enganxosa dictadura de Wikipedia i Google. A banda d'exigir un esforç suplementari als escriptors, és possible que incorrem en el crim oposat, la insofrible demanda d'originalitat costi el que costi. No importa, la humanitat és una conquesta individual.

CAP A ON ANEM?

A la presó de Soto del Real, pròxima a la serra de Madrid, es començarà aquestes nits a notar una mica de fresca. L'edifici es troba enmig d'un descampat pel qual corre la brisa, i en el qual l'abundància de ciment produeix ombres ciclòpies. I per tant, a l'agost ja hi ha dies freds. D'una manera o una altra, fins i tot encara que la calor es prolongui, Bárcenas notará en el seu cos els símptomes

inaugurals de la tardor de 2013. Té al seu davant la primera tardor del seu captiveri. Potser, si ensuma els fulls del calendari, i encara que el temps, a les presons, discorre a poc a poc, pressenti ja alguna cosa de l'atmosfera del Nadal, el seu primer Nadal a la presó.

Bárcenas, un paio dur. Hem pensat moltes vegades en ell durant el mes d'agost. Un coneix Soto del Real perquè va fer un reportatge periodístic sobre aquesta presó. Recorda un les portes en resclosa, d'aquelles en les quals no s'obre la segona si no s'ha tancat, a la teva esquena, la primera, aquestes portes que t'empenyen cap endavant, sempre cap endavant, però que condueixen a un cul de sac. Recorda els murs, inversemblantment alts, coronats per rotllos de filferros d'espinalb anomenats, cruelment, concertines. Recorda la mida de les cel·les. Recorda les hores de pati, semblants a un diumenge a la tarda infinit. Recorda les converses perquè sí, perquè de la mateixa manera que convé caminar per tonificar els músculs, convé pronunciar llocs comuns per no embogir. Ignorem si Bárcenas és lector, això alleuja molt, i la presó disposa d'una biblioteca que no està malament.

En fi, Bárcenas, t'hem imaginat aquí, no sense pietat, preguntant-nos quin serà el teu primer moviment per iniciar la temporada política. Resulta increïble que la prima de risc d'un país depengui d'un senyor que es troba a la presó. Bárcenas no té la clau de la seva cel·la, però disposa de la clau del Govern. Paradoxes de la vida. Nosaltres, que des de la llibertat notem també les primeres frescades de setembre, ens enfrontem a la tardor política amb una perplexitat sense límits i amb una pregunta inquietant: Cap a on dimonis es dirigeix aquest castigat país?

Juan José Millás